



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia  
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,  
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de  
Inferno, Expositione Cantici ...**

**Massei, Giuseppe**

**AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707**

**VD18 12383155**

Versvs I. Miserere mej Deus secundùm magnam misericordiam tuam. Psal.  
50.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)



VERSUS I.

Miserere mej DEUS secundum magnam misericordiam tuam. Psal. 50.



Onsidera, misericordiam miseris concedi. Qui I:  
igitur non misericordiam tantum, sed illam  
etiam magnam poscit, valde ille miserum se  
agnoscat oportet. At quomodo tandem istud?  
an non iste est David, tantarum opum Rex?

Negari id non potest. Quid autem interest, si ille Peccator  
est? Unum hoc sufficit, ut miserum hominem efficiat. Imò  
hoc unum est, quod talem ipsum facit. (*Miseros facit Popu-  
los peccatum. Prov. 14. 14.*) hoc enim solum est, quod il-  
li DEUM aufert. Quid igitur tu agis, qui illum tam fe-  
licem iudicas, qui præest aliis, qui genio indulget suo, qui  
vivit in gloria? Heu quam falleris! *Beatum dixerunt Popu-  
lum, cui hæc sunt.* Procul hoc à vero abest: Beatus est, qui  
DEUM in corde habet: *Beatus Populus cuius Dominus  
DEUS ejus. Psal. 143. v. 15.* Verum quidem est, quòd  
sicut Beatitudo ista, utpote interna tota, parum admodum  
perspecta est illi, qui belluæ instar sensuum tantum ductum  
sequitur, ita quàm minimum eidem perspecta sit miseria, quæ  
illi opponitur. Cui autem ipsa perspecta est, ô quàm ille  
ad primum lucis ejusmodi radium clamoribus urget DE-  
UM, ut tanto ipsum è malo eruat! cum solus DEUS sit,

▲

qui



qui inde eripere eum potest! Aliis miseriis alij etiam homines subvenire possunt diversimodè: Divites inopiæ; morbis Medici; Ignorantiæ Doctores. In peccato fieri aliud non potest, quàm ut opem à DEO flagitemus. *Ego sum, Ego sum ipse, qui deleo iniquitates tuas propter me. Ps. 42. 25.* Quare & tu, si Peccator es, sic confestim DEUM, unicum asylum tuum, alloquere: *Miserere mei DEUS secundùm magnam misericordiam tuam;* actum enim est de te, si ille miseratione tui non movetur.

II. Considera, duplici modo attendi posse DEI misericordiam: ut in se est, & ut est in effectibus suis. In se illa semper eodem modo magna est, quia infinita, sicut DEUS ipse infinitus est. *Secundùm magnitudinem ipsius, sic & misericordia illius cum ipso est. Eccl. 2. 9. 23.* In effectibus & parva & magna est. Parva (sic non in se, sed comparatione alterius dicta) est, cùm DEUS miseretur nostri in illis malis, quæ pœnæ sunt, & nos ex illis eripit. Magna est, cùm progreditur ad nostri etiam in malis culpæ miserendum. Quis autem nescit, eam esse culpæ naturam ut ad iram, non ad miserationem provocet? Est enim culpa malum, negari id nequit, sicut est pœna, in id majus illa est; sed est amatum; & idcirco magis aptum ad extinguendam, quàm excitandam miserationem, ob adjunctam temeritatem; maximè quando est malum concupitum & amatum, non scientiæ, aut considerationis defectu, sed amatum studiosâ malitiâ; quale erat malum Davidis, qui tantâ solertiâ usus est, ut adulterium cum Betsabea committeret; admissum dein occultaret, millenorum adeò hominum morte, propè muros urbis Rabba neci datorum. Quantâ igitur opus est misericordiâ, ut quem miserescat mali, quale hoc fuit, malitiæ tam studiosæ, & illud veniâ do-



niâ donet. *Miserere mei DEUS secundum magnam misericordiam tuam.* Necessè est, DEUM, ut ita dicam, induere viscera pietatis non consueta, & progredi ad excessus, respondentés tali Bonitati, qualis est divina, tam nullis terminis clausa.

Hinc David nullum ex parte suâ allegat meritum in ejusmodi misericordiâ petendâ, etsi jam inde à teneris annis non parum obsequiorum DEO præstitisset: Sed tantum intra ejus se brachia projicit, sicut Debitor redactus ad incitas in Creditoris se brachia abjicit. Nec mirum, quidquid enim uspiam obsequiorum est, quod exhiberi DEO possit, non potest quoquo modo pondere suo æquare offensam, quæ postea à sciente & volente illata sit. Quare attende & tu, an, dum memoriâ percurris peccata omnia, totius vitæ tuæ spatio admissa, facere aliud possis, quàm dicere DEO; *Miserere mei DEUS, secundum magnam misericordiam tuam*; aut an plus rectè factorum habeas, quàm habuerit David, quæ enumerare illi possis, ut saluum te faciat. *Non in justificationibus nostris prosternimus preces ante faciem tuam Domine, sed in miserationibus tuis multis. Dan. 9. v. 18.* Hæc unica forsân superest ratio, te, resque tuas DEO commendandi, cùm vix sit alius te miserior.

Confidera, quomodo David in gravi hoc suo flagitio, quod illum impulit ad Psalmum istum scribendum, abusus fuerit maximis quibusque, quæ DEUS in illum contulerat, donis, in injuriam ipsiusmet donantis ea convertendo. Abusus est autoritate Principis supremi. Quando enim unquam, si DEUS ipsam apud ovium suarum gregem reliquisset, eò potuisset aspirare, ut thalamum tam nobilem, non sollicitaret modò, sed insigni prorsus audaciâ violaret atq̃



ret atque fœdaret? Perfecit hoc, quia erat Rex. Abusus est ingenij sui perspicaciâ; Hæc enim illi suggestit artes tam multas, quibus Populo subtraheret notitiam utriusque facinoris, turpitudinis nimirum, & crudelitalis suæ, saltem longo temporis spatio: *Tu fecisti absconditè; ego autem faciam verbum istud in conspectu omnis Israël 2. Reg. 12. v. 12.*

Abusus est ipsâ morum suorum honestate, mansuetudine, modestiâ, & religione. Quam enim hoc suo honestatis studio consecutus erat existimationem, servituras sibi confusus est ad tanto faciliùs tegendam impietatem: ut Hypocritæ assolent, qui idcirco præ aliis ad mala patranda prompti sunt. Hoc cum ita se habeat, mirari non debes, quòd David sine ambagibus sic DEUM alloquatur: *Miserere mei DEUS secundum magnam misericordiam tuam.* Quis enim est inter homines, qui ignoscat injuriæ, suismet armis, ut ita dicam, illatæ? Belli Dux aliquis, qui ingenti auri vi, suomet à Rege acceptâ, uteretur ad legendum exercitum formidabilem contra ipsum suum Regem, veniam sibi promittere nunquam posset. Solus DEUS pertingere potest, ad illam, etiam in tam atroci facinore concedendam; eamque concedit identidem; cum sciat, fieri non posse, ut injuriam ab ullo mortalium, quàm eorum, quæ ipse dederit, munerum abusu patiatur. Sunt tamen hæc dona minora in aliis, in aliis majora. Unde, pro istorum mensura, crescit etiam in delinquente criminis atrocitas. Tu verte obtutum in te ipsum, & observa tantisper, ad quid tibi servierint omnia illa dona, quæ abundantius in te, quàm in alios DEUS contulit? Fieri ne potuit, ut hæc non aliud fortassis magis in te efficerent, quàm ut animos tibi adderent ad DEUM tanto audaciùs laceflen-



laceffendum? *Ego confortavi brachia eorum, & ipsi cogita-  
verunt in me malitiam, Osea. 7. v. 15.* Quantâ igitur eti-  
am pro te misericordiâ opus est? Illâ opus est, in qua hîc  
David omnem suam fiduciam collocavit: opus est miseri-  
cordiâ, qualem in solo DEO est invenire.

Confidera esse doctrinam non contemnendam, sed **IV.**  
maximi æstimandam amplectendamque, eam Magnorum  
Interpretum, qui docent, quòd quando David DEO  
dixit: *Miserere mei DEUS secundum magnam misericordi-  
am tuam;* ejus misericordiæ nomine intellexerit JESUM;  
cùm sine hac jam actum de se agnosceret. Quis enim ne-  
scit, hanc fuisse misericordiam claris verbis à DEO toties  
promissam, hanc desideratam, hanc tot votis expetitam;  
hanc tanto tempore, fide tam vivâ, expectatam? *Ostende  
nobis Domine misericordiam tuam, & salutare tuum da nobis,  
h. e. JESUM tuum. Psal. 84. 7.* Quando DEUS summo  
exarserat furore adversùs mortales, ob tot injurias, quibus  
ab iis offendebar, quid egit? Revocavit in mentem, ut  
sic loquamur, istam Misericordiam, à se mortalium ge-  
neri promissam, atque ita remittebat furor: Cùm mox ad-  
verteret, quàm abundanter, vel fusò suo sanguine, JESUS  
omnes illas injurias, quantumlibet atroces, esset compen-  
saturus. *Cùm iratus fueris, Misericordiam recordaberis. Hab.  
3. 2.* Certum est, ad sedandam DEI iram non rarò mul-  
tum potuisse solam alicujus fidelium servorum suorum  
memoriam: adeò ut, cùm ita loquentem in Sina Moysen  
audiret: *Recordare Abraham, Isaac & Israël servorum tuo-  
rum;* facere non potuerit, quin ignosceret horum gratiâ  
etiam illi offensæ, quâ tum ipsum afficiebatur à Populo,  
vitulum aureum ipsi præponente. *Placatus est Dominus,  
ne faceret malum, quod locutus fuerat adversùs Populum suum.*



*Ex. 32.* Tu igitur cogita, quid efficere potuerit Recordatio, non fervorum tantum, sed Filij? Idcirco sicut ea res haudquaquam latebat Davidem, sic ego penitus non ambigo, quin hujus ille Misericordiae mentionem facere voluerit affectu prorsus singulari, ad DEI benignitatem provocandam. Sit igitur & tibi curae, ut quoties deinceps Psalmum istum recitabis, hujus recorderis Misericordiae, Si enim est *apud Dominum Misericordia Pſal. 131. v. 7.* nulla enimvero ista vel major est, vel magis DEO propria. Secundum hanc nos apti iterum facti sumus ad sperandam tam vivo affectu salutem nostram aeternam, cum sine hac, qualiscunque nostra spes ac fiducia, plane esset extincta; imò ex tam recenti ac viridi, qualis in Paradiso terrestri fuerat omni arido trunco aridior fuerit effecta. *Secundum Misericordiam suam magnam regeneravit nos in spem vivam. 1. Petr. 1. 3.*

## VERSUS II.

*Et secundum multitudinem miserationum tuarum,  
dele iniquitatem meam.*

- I. **C**onsidera, quodnam sit in sacris Literis discrimen, quod intercedit inter Misericordiam, de qua modò diximus, & inter Miserationes divinas, quas hinc implorat David. Illud solum est, quod semper intercedit inter Actus, & Potentiam, quae eliciuntur. *Sponsabo te mihi in Misericordia, en Potentiam, & in Miserationibus; En Actus. Os. 2. 19.* sunt aliqui qui nonnunquam miserantur proximum suum, calamitate aliquam pressum. Subinde tamen, quamlibet eum videant fame propè tabidum, frigore propè ene-